

private Initiativs Ræffevidde — i hvert Fald ikke nu — men det forekommer mig tillige, at dette Thing her egentlig fra første Færd har delt den samme Opfattelse, ogjaa efter at Grundloven havde faaet sin ny Skikkelse ved Grundlovsforandringen af 28de Juli 1866. Det forekommer mig, at det netop ved den Maade, hvorpaa det fra første Færd af har behandlet de foreløbige Love, har tilkendegivet, at det var dets Mening, at de skulde behandles af den efterfølgende Rigsdag, men jeg skal indrømme, at Sædvanen synes her at have sløvet. Diet noget og det ikke saa ganske lidt for den gamle traditionelle Opfattelse. Jeg skal først henvisse til, at den foreløbige Lov om Gendarmeriet blev forelagt her den 19de December 1885, den 8de Januar 1886 kom den til første Behandling her i Thinget, og allerede den 6te Februar, altsaa en Maaned efter, afgaves Betænkning. Dette forekommer mig at være et Vidnesbyrd om, at man her erkjendte, at der skulde handles rask og resolut, for at Loven kunde komme over til det andet Thing. At Regjeringen et Par Dage efter sluttede Rigsdagen, er selvfølgelig dette Thing uvekkommende, det gjorde kun sin Pligt ved at handle hurtigt og expedit. Det næste Aar 1886—87 blev Lovforslaget — jeg kalder det undertiden et Lovforslag, som saadant foreligger det jo her, og det er jo bekendt nok, at i Forhold til Thinget er man vant til at betragte de foreløbige Love tillige som et Slags Forslag — forelagt i Oktober Maaned, den 19de Oktober var den til 1ste Behandling og blev henvist til et Udvalg, og min ærede Sidemand, som nu ikke er tilstede, den ærede 5te Landssthingsmand for 9de Kreds (Grifftrup) udtalte da, at han var imod, at saa mange foreløbige Love bleve henviste til Udvalg, han frygtede for, at der ikke skulde komme Noget ud af dem, at det skulde blive Bisneudvalg — jeg veed ikke, om det var hans Ord, i alt Fald var det Meningen. Men saa optraadte den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Magen) og bemærkede, at han var aldeles uberettiget til at udtale en sly Misstænte, og at Udvalget meget hurtigt vilde fremme Sagen. Min ærede Sidemand paa drog sig tillige en mild Tilrettevisning af den høitærede Formand, fordi han saaledes havde udtalt en Slags Mistillid til det kommende Udvalg. Udvalget blev imidlertid ikke færdigt med sit Arbejde for den 31te Marts, og da blev det for saa vidt heller ikke færdigt, thi da afgaves blot en Betænkning, der efter de Oplysninger, som findes i Tidenden, gik ud paa, at det havde søgt mange forskjellige Oplysninger fra forskjellige Lande om, hvor-

ledes Gendarmeriet og Politiet der var ordnet. Tillige faaer man Oplysning om, hvad der jo er en ganske naturlig Ting, at disse Undersøgelser bleve foretagne i fuld Samstemning mellem det høie Things flertal og den høie Regjering. Det var altsaa det andet Aar, hvor det ikke blev til Noget, og hvor man altsaa blev ved at opretholde den foreløbige Lov i Kraft af, at det andet Thing ikke kunde komme til at votere paa en saadan Maade over det, som i det Mindste Regjeringen anerkjendte for grundlovsrættig, og Korpet blev altsaa ikke ophævet. Det tredje Aar 1887—88 blev Forslaget forelagt den 7de Oktober, men kom først til Forhandling den 12te December, da Rigsdagen havde været udsat i Mellemtiden, og det blev da paant henvist til Udvalget, men længer, hen i Marts Maaned, var der ikke en Gang fremkommen en Betænkning, og da vi forhandlede Finantsloven første Gang, var den endnu ikke kommen. I den Anledning tilfod den ærede 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Krieger) sig at udtale mænkende Ord til Landsthinget, og han havde jo ogsaa en høeregen Berettigelse dertil, da han som bekendt netop havde været Drøftør for den Grundlovsparagraf, det her gjælder. Jeg skal med den høitærede Formands Tilbedelse — det er ikke mange Vinter — oplæse Slutningsudtalelsen, der findes i Landssthingets Tidende Spalte 1002: „Man har henvist til, at Folkethinget lader den foreløbige Finantslov ligge; Enhver vil dog let søle — selv det ærede Medlem, som henviste hertil, vil vist ogsaa søle det — at det i Virkeligheden deri ikke her kan søges noget Forvar for Landsthinget. Har jeg Ret i den Opfattelse, at denne Behandling af foreløbige Love, som ere forelagte for Thinget, bliver farligere og farligere Aar for Aar, at denne Behandling er stridende imod enhver rimelig Fortolkning af Grundloven, saa kan jeg ikke lade være at spørge: Har man da virkelig i Sinds ogsaa i Aar at lade disse Lovforslag ligge uden at lade dem komme frem? Jeg vilde anse det for forgjævt, om man gjorde det. Da det var disse Ord, der bevirkede, at den foreløbige Lov kom frem, saa jeg ikke udtale mig om, men det skete i alt Fald saa sent, at den ikke kunde blive oversendt til det andet Thing, og de nyttede altsaa i Realiteten ikke Hinderlig i det Hylkedes sin, saa vidt jeg erindrer, at faae den foreløbige Lov om Gendarmeriet behandlet anden Gang, men det Hylkedes, som sagt ikke at faae Arbejdet saa vidt fremmet, at den foreløbige Lov kunde oversendes til det andet Thing. Det fjerde Aar 1888—89 syntes Regjeringen ikke at haste saa meget med at faae Forslaget frem,